

Conte “La Fusteria”

Una vegada en una fusteria van fer una reunió per solucionar les tensions que es donaven entre les diferents eines.

El **martell** exercia la presidència, però l'assemblea li notificà que tenia que dimitir. ¿El motiu? Feia massa soroll!! A més a més, es passava tot el temps colpejant. El martell va acceptar la seva culpa i dimití, però demanà que fos expulsat el **cargol**: deia que calia donar-li moltes voltes perquè fos d'utilitat. També el **cargol** acceptà la seva culpa, però aleshores demanà que expulsessin el **paper esmeril**. Els va fer veure que la seva companyia era aspra i sempre tenia pica-baralles amb els altres. El paper esmeril va estar d'acord, a condició que fos expulsat el **metro**: sempre es passava el temps mesurant als altres segons la seva mida, com si ell fos l'únic perfecte.

Tot d'una va entrar el fuster i inicià el seu treball. Va fer servir el martell, el paper esmeril, el metro, el cargol... i, a la fi, d'una fusta sense qualitat va aconseguir fer un moble noble. Quan el fuster va marxar, el xerrac va prendre la paraula i va dir: Ha quedat demostrat que tots tenim defectes, però el fuster treballa amb les nostres qualitats.

Aquí rau la nostra vàlua i si posem l'accent en els aspectes millors, a voltes no visibles, les reunions esdevindran de nobles.